

Սուրբ Գրոց Մերտողութիւն : Դաս Թ-ի 200

Աստուած չի պահպանում մեզ անկախ թէ մենք ինչպէս ապրենք – Տեալ թէ սրբերի յարատեւութեան Վերակազմ վարդապետութիւնը հաստատում է որ հաւատացեալների յարատեւութիւնը ամբողջութեամբ հիմնուած է Աստուծոյ վրայ՝ հիմնուած Նրա սիրոյ ու շնորհքի վրայ, ոմանք քննադատել են այս ասելով որ այս վարդապետութիւնը տանում է դէպի ծուլութիւն, անփութութիւն, եւ նոյնիսկ անգուսպ մեղսալի ապրուստի: Այսպէս քննադատութիւնը հոսում է այս վարդապետութեան մի կեղծ հասկացողութիւնից, որովհետեւ թէպէտ այս վարդապետութիւնը ուսուցանում է թէ մեր յարատեւութիւնը կախեալ չի մեր կամքից ու գործերից բայց Աստուծոց ու միմիայն Աստուծոց, սակայն այն չի սովորեցնում թէ Աստուած պահպանում է մարդկանց անկախ թէ նրանք ինչ են անում իրենց կեանքերումը:

Այս ուսումնասիրութեան շարքի առաջին դասում ասեցինք որ կան Քրիստոնէական ասանդութիւններ որոնք հաստատում են «յաւերժական ապահովութեան» վարդապետութիւնը, որն ասեցինք թէ Վերակազմ «սրբերի յարատեւութեան» վարդապետութիւնը չի: Մէկ ձեռքի վրայ, հետաքրքիր է նշել թէ նոյնիսկ որոշ Արմէնական եկեղեցիներ, մինչ մերժելով Վերակազմ աստուածաբանութիւնը, սակայն պարծանքով հաստատում են հաւատացեալների «յաւերժական ապահովութիւնը»: Գուցէ թի որ նրանք դէպի առջեւ մի համարձակ քայլ են վերցրել, հաւանօրէն նոյնիսկ պնդելով որ համաձայն են Կալիսականութեան հինգերորդ կէտին, իսկ իրականում այս մի անճշտութիւն է:

Կարելի է հարցը որ պէտք է հարցնել նրանցից այս է թէ՛ «Ի՞նչ հիման վրայ է մի հաւատացեալ յաւերժօրէն ապահով»: Եթէ Արմէնական աստուածաբանութիւնը ուսուցանում է թէ Աստուած ընտրում է մարդկանց ըստ Իր նախագիտութիւնը թէ նրանք ինչ կանեն Իր փրկութեան հրաւերի նկատմամբ, թէ մարդն է որը կայացնում է վերջնական որոշումը, եւ ուստի ըստ իրենց ազատ կամքը նրանք փրկուում են ու անցնում են Աստուծոյ թագաւորութեանը մէջ, ապա ի՞նչ հիման վրայ են կարող նրանք հաստատել որ հաւատացեալները յաւերժօրէն ապահով են: Եթէ Աստուած անդիմադրելիօրէն չի փոխում մարդու կամքը, պատճառելով նրան որ անխուսափելիօրէն հաւատայ, եւ ապա ուղղել ու պահպանել նրան մինչեւ վերջը, եւ այս բոլորը լինելով հիմնուած Իր անփոփոխ հրովարտակի ու սիրոյ վրայ, ապա այսպէս հաւատացեալը կարող է ինչպէս հեշտութեամբ որ ինքն իրեն կամեցաւ Աստուծոյ թագաւորութեանը մէջ այնպէս էլ ինքն իրեն կամենայ դրանից դուրս: Ի՞նչ է նրա յաւերժական ապահովութեան հիմքը: Եթէ այդ մարդու կամքն է ապա չկայ ապահովութիւն: Ուրեմն հաստատելով մի յաւերժական ապահովութեան վարդապետութիւն, բոլոր այսպէս եկեղեցիները իրականում ուսուցանում են մի հակասութիւն:

Միւս ձեռքի վրայ, մենք մասնաւորաբար հեռու ենք մնում գործածելու հաւատացեալների «յաւերժական ապահովութեան» արտայայտութիւնը, ոչ որովհետեւ այն ճիշտ չէ, իսկ որովհետեւ «յաւերժական ապահովութիւնը», կամ նաեւ ճանաչած որպէս «մէկ անգամ փրկւած միշտ փրկւած», եթէ պատշաճօրէն չբացատրի կարող է յառաջացնի սխալ եզրակացութիւններ՝ թեժացնելով վեր նշուած քննադատութեան բոցերը, թէ քանի որ մէկը փրկւած է նա կարող է ապրել ինչպէս որ նա ցանկանում է, գարձանալ մեղքով ու անօրէնութեամբ, եւ դեռ լինել յաւերժօրէն ապահով:

Այն գաղափարը որ մէկը կարող է ապրել որեւէ ձեւ որ նա ցանկանայ՝ մեղանջելով առանց արգելքի, շարունակելով անապաշխար անբարոյութեամբ, եւ դեռեւս կարծի որ կ'յարատեւի մինչեւ վերջը, մի կեղծ ապահովութիւն է, եւ Աստուածաշնչից բացարձակապէս ու սաստիկօրէն մերժւած: Սուրբ Գիրքը լի է համարներով որն կոչում են հաւատացեալներին մի գործունեայ արթնութեան, հաստատականութեան, հնազանդութեան, եւ տեսականութեան կեանքի. Աստուածատուր շնորհաց միջոցների փութաջան եւ շարունակական օգտագործման. քայլելու Հոգով, պայքարելու մեղքի դէմ, ուրանալու անձն ու հետեւելու Քրիստոսին. շարունակաբար հանելու հին բնութիւնը եւ հագնելու նոր բնութիւնը. եւ ուստի աճելու սրբութեան մէջ՝ աստիճանաբար Քրիստոսի պատկերին կերպարանակից լինելու (Յոբ 17:9, Սաղմոս 31:23, Մատթէոս 24:9-13, Ղուկաս 9:23, Յովհաննէս 8:31-32, Գործք Առաքելոց 14:22, Հռովմայեցիս 6:4, 13, Գաղատացիս 5:16-25, Եփեսացիս 4:22-24, Կորնթացիս 1:21-23, 3:1-12, Եբրայեցիս 10:38-39, Յակոբոս 1:25, Ա. Պետրոս 2:11, Բ. Պետրոս 1:9-11, Ա. Յովհաննէս 2:4-6, Յայտնութիւն 2:26, 14:12):

Ուստի ճշմարիտ արդարացնող հաւատքը յարատեւող հաւատք է: Հաւատացեալի յաւերժական ապահովութիւնը չի տեղի ունենում անտարբերութեամբ ու կրաւորականութեամբ, ենթադրելով թէ մէկ անգամ փրկւած նշանակում է միշտ փրկւած՝ անկախ թէ մէկը ինչպէս ապրի. փոխարէն, Աստուած յառաջացնում է այս հենց հաւատացեալի գործունեայ ու կենսատեւ յարատեւութեամբ: Ինչպէս տեսանք սրբագործութեան վարդապետութեանը մէջ, թէպէտ վերածնութիւնը Աստուծոյ մենակատար գործն է մեր մէջ, սակայն սրբագործութիւնը մի համակատար գործ է՝ ուր Աստուած գործում է մեր մէջ եւ մենք էլ գործում ենք, եւ այդպիսով Աստուած իրականացնում է Իր ամբողջ նպատակները մեզանում (Երեմիա 32:40, Ա. Կորնթացիս 15:58, Փիլիպպեցիս 1:6, 2:12-13, Ա. Պետրոս 1:3-5): Ուստի, մեր յաւերժական ապահովութիւնը, մեր յարատեւութիւնը, տեղի է ունենում մեր մէջ եղած Աստուծոյ սրբագործութեամբ: Աստուած չընտրեց մեզ, եւ Քրիստոսը չմեռաւ մեզ համար, միմիայն մեզ փրկելու համար. իսկ, Աստուած ընտրեց մեզ որպէսզի սրբի մեզ՝ որ լինենք սուրբ եւ անարատ: Մենք յաւերժօրէն ապահով ենք որովհետեւ մենք յարատեւում ենք. եւ մենք յարատեւում ենք որովհետեւ Աստուած շնորհաբար գործում է մեր մէջ ու պահպանում է մեզ մինչեւ վերջը. եւ Նա անում է այս Իր փառքի համար: